

DAN DĂNILĂ

POEME

* * *

Dar cine își poate aminti
spasmul originar și spălarea sângelui
adică necunoașterea trupului
când atâtea nimicuri apar
în coada ochiului sau
pe pielea palimpsest
minciuni fermecătoare
ascunzând povestea adevărată

Iar când te apuci să scrii
martorii au murit deja
sau poate așteaptă
cu țigările stinse
pe banca din fața casei
dar vântul șterge noaptea
toate urmele pașilor
cu un ghem de nori.

* * *

Lentila care despică orice lumină
ochi de pisică gata să sară
la chemarea nibelungilor
înspre dimineață
atingem un spectru
meningele revarsă neștiut
peisajul de forma primei jucării
ancora neagră de furtună
sau noile diluări ale sângelui

Uneori te recunoști în ele
cu cea mai mare umilință
(orgoliile sunt oglinzi ruginite
vârste cu margini de umbră
și câinii de rasă din fotografii),
bestiarul domestic mereu amintit
la vânătoarea de prepelițe

Mai nebun ca vecinul pălărier
care plimba un joben în lesă
amurgul amestecă parfumuri
și culori în mreaja de neocolit
(unii chiar o caută dinadins)
de ce nu ar fi acesta începutul
treziei, al cincilea anotimp?

* * *

Șuvoi de fum ca un vis amintit
care trebuie hrănit cu grijă
(de el depinde renașterea)
apoi coaja unei răni desenează
interiorul coastelor - ca un clopot
de plumb bate inima înfundat
fără ecou, cum ar fi să ne auzim
inimile, cum ar fi să asurzim
din cauza vieților noastre?

* * *

Cuvântul dodecaedru a fost
interzis foarte multă vreme
apoi marele cenzor a murit
fără să lase un testament -
ce fericire atunci pentru poeții
dodecaedrici din vechiul oraș
in care ecourile erau captive,
cu toate că prea multe strofe
pot deforma bunele intenții

Apoi cuvântul a fost uitat
sau ocolit de poeții cei tineri
care preferau cuvintele scurte:
de ce nu ar fi ele mai de soi,
cu ce să te pui în prim plan,
e un fel de joc ca pe la noi

Cu buzunarele pline de clișee
cu litere prinse în cutele hainei
să te plimbi printre necititori
gata oricând să o iei la fugă
dacă vreunul se apropie
cu lampa lui Aladin.

* * *

Ascultă aceste desfrunziri
galbene fără ecouri
pe când la fel de tăcută
piatra înflorește invers
cu polenul ei de nisip
și toate petalele strânse
mandale peste mandale
curcubee de grindină
pe când fulgerul globular
intră pe fereastră
și se privește în oglindă
pe când frigul abia începe.

* * *

Urletul dinăuntru crește
ca un prunc în uter
se maturează lent
se tot umflă mereu
și apoi explodează
în mijlocul gloatei
împroșcând sângele
puroiul și lichidul
în care e dizolvată
toată durerea dar
amestecată cu speranță.

* * *

E octombrie și mă rescriu
pe umerii tatuați ai toamnei
dintotdeauna colorată
nepăsătoare la rănile
pașilor printre frunze
mereu risipitoare
cu sângele norilor
de parcă transfuzia
e singura poruncă
de parcă paloarea omului
o scoate din minți.

